

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jana Rutsche, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. T. A.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2011, č. j. OAM-154/LE-BE02-BE03-2011, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2011, č. j. 49 Az 49/2011 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud odmítl žalobu z důvodu její opožděnosti. V odůvodnění svého usnesení uvedl, že žalobce, který byl v té době umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, dne 17. 8. 2011 osobně převzal výzvu k převzetí rozhodnutí žalovaného, které se mělo uskutečnit dne 22. 8. 2011. Oznámení o předvolání žalovaný zaslal rovněž zástupci žalobce, který dne 18. 8. 2011 potvrdil převzetí tohoto oznámení a současně informoval žalovaného, že se k převzetí rozhodnutí dostaví pouze žalobce. Krajský soud dále považoval z protokolu o převzetí rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2011 za prokázané, že žalobce v tento den za přítomnosti tlumočníka z jazyka vietnamského předmětné

rozhodnutí žalovaného skutečně převzal, což stvrdil svým podpisem. Zástupci žalobce, který převzetí rozhodnutí přítomen nebyl, žalovaný rozhodnutí zaslal, doručeno bylo 25. 8. 2011.

S odkazem na § 24a odst. 3 zákona o azylu pak krajský soud dospěl k závěru, že právní účinky doručení rozhodnutí žalovaného nastaly okamžikem jeho doručení žalobci, tedy dnem 22. 8. 2011. Posledním dnem pro podání žaloby tak dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o azylu bylo pondělí 29. 8. 1991. Žaloba však byla svěřena poštovní přepravě až dne 1. 9. 2011, byla z toho důvodu dle krajského soudu podána opožděně.

S tímto závěrem stěžovatel v kasační stížnosti podané z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nesouhlasil. Podle něho vyhodnotil krajský soud otázku opožděnosti nesprávně, čímž byl stěžovatel připraven o možnost věcného přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel v této souvislosti namítl, že rozhodnutí žalovaného je neúplné a nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí poučení odrážející ustanovení § 24a odst. 3 zákona o azylu, tedy že pokud je účastník řízení zastoupen, doručuje se rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zástupci i žalovanému, přičemž právní účinky doručení nastávají doručením zastoupenému. Poučení napadeného rozhodnutí dle stěžovatele uvedené zákonné ustanovení vůbec nereflektuje. Je v něm pouze neurčitě sděleno, že žalobu je možno podat do sedmi dnů od doručení rozhodnutí.

Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že právní úprava doručení ve spojení s právní úpravou počátku běhu lhůty k podání žaloby je úpravou speciální, velmi výrazně se odlišující od takovéto úpravy v jiných právních věcech. Pokud si byl žalovaný vědom, že stěžovatel je v řízení zastoupen, měl povinnost jej v napadeném rozhodnutí speciálně poučit tak, že žalobu ke krajskému soudu lze podat do sedmi dnů ode dne doručení rozhodnutí stěžovateli. Pokud tak neučinil, postrádá poučení smysl, neboť musí spočívat v reálném poučení účastníků správního řízení o jejich reálných procesních právech a možnostech právní obrany.

Poučení v rozhodnutí žalovaného tak stěžovatel považoval za neúplné, neurčité a způsobující jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost. Nezákonným je dle jeho názoru i kasační stížností napadené usnesení krajského soudu, které nezákonnost poučení v rozhodnutí žalovaného vůbec nereflektovalo a kterým byla žaloba bez dalšího odmítnuta. Stěžovatel zdůraznil, že žalobu podal zcela v souladu s poučením obsaženým v rozhodnutí žalovaného, tedy do sedmi dnů ode dne jeho doručení. Žalobu tak za opožděnou nepovažoval.

Ve zbývajících částech kasační stížnosti stěžovatel brojil proti závěrům žalovaného, na základě kterých zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Přepis těchto pasáží Nejvyšší správní soud shledal nadbytečným, neboť tyto stížní námitky směřují proti závěrům žalovaného ohledně merita věci, tedy ohledně důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito otázkami se však krajský soud s ohledem na svůj závěr o opožděnosti žaloby pochopitelně nezabýval. Z toho důvodu se stížním námitkám ohledně přezkumu závěrů žalovaného v těchto věcech nemohl v řízení o kasační stížnosti proti citovanému usnesení krajského soudu věnovat ani Nejvyšší správní soud.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že při předávání rozhodnutí ve věci postupoval plně v souladu se zákonem i se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel byl při doručení rozhodnutí na základě předchozí výzvy k jeho osobnímu převzetí a za účasti tlumočníka seznámen s obsahem rozhodnutí, včetně v něm obsaženého poučení o možnosti podat ke krajskému soudu žalobu ve stanovené lhůtě. Také zástupce žalobce byl předem písemně informován o datu doručení rozhodnutí stěžovatelovi a měl možnost se tohoto úkonu osobně zúčastnit. Protože tak neučinil, rozhodnutí ve věci mu bylo řádně zasláno formou poštovní přepravy. Tyto skutečnosti dle žalovaného vyplývají z obsahu správního spisu.

Dodal ještě, že již při zahájení správního řízení byl stěžovatel písemně v jazyce řízení poučen o svých právech a povinnostech, včetně možnosti podat proti rozhodnutí ve věci žalobu ke krajskému soudu a v jaké lhůtě. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, v souladu s ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), měl povinnost nejprve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly řešeny vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná též pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. v případech, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a kdy nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti netvrdil, a tím spíše pak neuvedl ani její důvody (tj. v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat). Za tohoto stavu věci se mohl Nejvyšší správní soud otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití nastíněných kritérií.

Jak už Nejvyšší správní soud uvedl shora, pro to, aby kasační stížnost mohla býti považována za přijatelnou, musí svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele. Jedním ze základních veřejných subjektivních práv jednotlivce je bezpochyby právo na soudní ochranu zakotvené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Dle jeho odst. 1 se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Dle odst. 2 kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

Ve světle shora citovaných ustanovení Listiny vystupuje dle názoru Nejvyššího správního soudu v přezkoumávané věci v úvahách o přijatelnosti kasační stížnosti do popředí především zájem na tom, aby stěžovatel nebyl rozhodnutím krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost dotčen ve svém právu na přístup k soudu a to právě s přihlédnutím k námitce žalobce, že byl správním orgánem nesprávně poučen o opravných prostředcích proti tomuto rozhodnutí. Tento požadavek na ochranu uvedeného práva stěžovatele majícího ústavní rozměr je dle mínění Nejvyššího soudu natolik intenzivní, že v důsledku něho je nutno nahlížet na podanou kasační stížnost jako na přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení důvodnosti kasační stížnosti, tedy k věcnému posouzení kasačních důvodů uváděných stěžovatelem. Přezkoumal tak napadené usnesení Krajského soudu v Praze z hlediska relevantních stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Nejvyšší správní soud předesílá, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tuto nezákonnost spatřoval stěžovatel v tom, že usnesení krajského soudu, kterým odmítl žalobu důvodu její opožděnosti, nezohlednilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného, konkrétně jeho části poučení účastníků. To považoval stěžovatel za neúplné, neurčité a nepřezkoumatelné, neboť neodráželo ustanovení § 24a zákona o azylu. Pokud podle něho postupoval a žalobu podal ve lhůtě v něm uvedené, nemohla být žaloba dle jeho názoru podána opožděně.

Skutkový stav věci je zcela zřejmý z obsahu správního spisu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ani mezi účastníky řízení o něm nebylo sporu. Ve shodě se shora již částečně konstatovanými zjištěními krajského soudu tak rovněž Nejvyšší správní soud považuje za prokázané, že stěžovatel převzal rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl jako zjevně nedůvodnou jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, osobně dne 22. 8. 2011. Jeho zástupce se z účasti při tomto úkonu omluvil přípisem ze dne 18. 8. 2011. Předmětné rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno poštou, převzal je 25. 8. 2011.

Nejvyšší správní soud podotýká, že převzetí rozhodnutí předcházelo řádné předvolání k tomuto úkonu, doručené stěžovateli 17. 8. 2011. O úkonu byl informován i zástupce stěžovatele, který reagoval, jak shora uvedeno. Tento postup byl zcela v souladu s ustanovením § 24a zákona o azylu a jeho zákonnost není ani stěžovatelem zpochybněna, stejně jako uvedená data doručení rozhodnutí stěžovatelovi a jeho zástupci.

Nezpochybnitelný je rovněž fakt, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla podána k poštovní přepravě dne 1. 9. 2011.

Stěžovatel napadal z již popsaných důvodů správnost a zákonnost poučení účastníků. Proto Nejvyšší správní soud považuje za vhodné tuto část rozhodnutí žalovaného ocitovat: *„Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze do 7 dnů ode dne jeho doručení podat žalobu ke krajskému soudu, v jehož obvodě je žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu. Podání žaloby má v souladu s § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek“*.

Předně nutno konstatovat, že stěžovatel nečinil sporným, že v jeho případě byly splněny zákonné podmínky pro to, aby se na délku lhůty pro podání žaloby aplikovalo ustanovení § 32 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Podle něho lze žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v zařízení pro zajištění cizinců podat ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v souvislosti s tím pouze připomíná, že uvedené ustanovení zákona o azylu představuje jednu z odchylek od obecné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, jež je stanovena v § 72 odst. 1 s. ř. s., jehož věta první určuje, že *„Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“*

Stěžovatel zpochybňoval způsob, jakým byl o běhu této lhůty poučen, tedy zákonnost jedné z částí správního rozhodnutí. Na řízení vedená podle zákona o azylu se dle jeho § 9 odst. 1 použije správní řád, s výjimkou tam taxativně vyjmenovaných ustavení. Pokud jde o náležitosti rozhodnutí, zákon o azylu zvláštní úpravu této problematiky neobsahuje, a proto je nutno aplikovat příslušná ustanovení správního řádu.

Nejvyšší správní soud podotýká, že jednou z nejvýznamnějších zvláštních úprav správního řízení v zákoně o azylu je právě úprava doručování provedená v § 24 a 24a tohoto zákona. Dle stěžovatelem zmiňovaného § 24a je-li účastník řízení zastoupen, doručuje se rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany zástupci i žalovanému. Právní účinky doručení nastávají doručením zastoupenému.

Náležitosti správního rozhodnutí stanoví § 68 odst. 1 správního řádu, podle něhož obsahuje rozhodnutí výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Dle odst. 5 se v poučení uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.

Toto ustanovení tedy ukládá správnímu orgánu prvního stupně povinnost poučovat účastníky řízení pouze o odvolání, resp. rozkladu (§ 152 odst. 1 a 4 správního řádu), nikoliv též o dalších možných způsobech přezkoumávání rozhodnutí, například o mimořádných opravných prostředcích podle správního řádu nebo o soudním přezkumu rozhodnutí, tedy o možnosti podat proti rozhodnutí žalobu podle soudního řádu správního či podle páté části občanského soudního řádu (srovnej rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 Afs 47/2007 – 90 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 3 Ads 68/2011 - 47; dostupné na www.nssoud.cz).

Správní řízení o mezinárodní ochraně je řízením jednoinstančním. Rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany nabývá právní moci dnem doručení účastníku řízení (§ 31a zákona o azylu). Řádný opravný prostředek (odvolání, rozklad) proti němu podat nelze.

Pokud tedy žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany poučil stěžovatele o možnosti podat proti rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, v jaké lhůtě tak má možnost učinit a od kterého dne se tato lhůta počítá, stejně jako který krajský soud je ve věci místně příslušný, učinil tak nad rámec svých zákonných povinností.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu je však s ohledem na zásadu dobré správy nanejvýš vhodné, aby správní orgán poučil účastníka řízení o možnosti podat proti správnímu rozhodnutí žalobu dle soudního řádu správního v případech, kdy zvláštní zákon stanoví lhůtu pro podání takové žaloby kratší, než je obecná dvouměsíční lhůta. Pokud tak žalovaný učinil, nelze než takový přístup kvitovat, a to hlavně s přihlédnutím k výjimečnosti správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy účastníkem řízení je cizinec, u kterého zejména s ohledem na jazykovou bariéru nelze předpokládat vysoké právní povědomí o možnostech a způsobu obrany proti rozhodnutí správního orgánu ve věci.

Poučí-li správní orgán účastníka řízení v uvedeném smyslu nad rámec svých zákonných povinností, neznamená to však, že na obsah poučení nelze klást žádné požadavky. I v takovém případě musí být poučení v souladu jak se zásadou přiměřenosti zakotvenou ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu, tak s obsahem těch zákonných ustanovení, která možnost a způsob obrany proti rozhodnutí správního orgánu upravují. Poučením tedy nesmí být účastník řízení zejména uveden v omyl ohledně těch náležitostí poučení, které má rozhodnutí obsahovat dle § 68 odst. 5 správního řádu.

Těmto požadavkům poučení v rozhodnutí žalovaného v přezkoumávané věci dostojí, neboť všechny shora náležitosti stanovené citovanou normou obsahuje. Ohledně informace o lhůtě pro podání žaloby u správního soudu, respektive ohledně jejího počátku a konce, nelze toto poučení považovat ani za nepřesné, neurčité či nepřezkoumatelné, jak tvrdil stěžovatel. Obsah poučení v podstatě kopíruje ustanovení § 32 odst. 2 zákona o azylu. Znění poučení tak není v rozporu ani s již zmíněnou zásadou přiměřenosti poučení.

Pokud žalobce vytýkal žalovanému, že poučení nereflektovalo ustanovení § 24a odst. 3 zákona o azylu, tedy neobsahovalo výslovně informaci o tom, od kterého dne běží lhůta pro podání žaloby v případě, kdy je rozhodnutí doručováno jak účastníkovi řízení, tak jeho zástupci, nemůže Nejvyšší správní soud důvodnosti takového požadavku přisvědčit, neboť přesahuje požadavky kladené na poučení zákonem, tedy ustanovením § 68 odst. 5 správního řádu. V souvislosti s tím nelze přehlédnout, že stěžovatel byl ve správním řízení zastoupen advokátem, tedy osobou práva znalou, u které lze předpokládat znalost ustanovení § 24a odst. 3 zákona o azylu a schopnost podat žalobu v zákonem stanovené lhůtě. Pokud tedy poučení dotčeného rozhodnutí nepamatovalo na situaci, kdy je účastník řízení zastoupen, nemůže být tato skutečnost s ohledem na shora uvedené způsobilá způsobit nezákonnost rozhodnutí.

Obiter dictum k tomu Nejvyšší správní soud ještě dodává, že i kdyby poučení žalovaný neprovedl v souladu se shora uvedenými požadavky (například kdyby obsahovalo nesprávný údaj o lhůtě pro podání opravného prostředku), neprodlužuje se v důsledku takové skutečnosti lhůta pro podání žaloby dle soudního řádu správního. Takový důsledek totiž soudní řád správní v žádném ze svých ustanovení s uvedeným pochybením nespojuje. Na závěr o opožděnosti žaloby by tedy taková skutečnost vliv neměla. Dle § 72 odst. 4 s. ř. s. pak zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

V přezkoumávané věci měl tedy stěžovatel podat žalobu ve lhůtě 7 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno (22. 8. 2011). Jak správně uvedl krajský soud, tato lhůta končila dnem 29. 8. 2011 (pondělí). Pokud tedy stěžovatel zastoupen zástupcem podal žalobu k poštovní přepravě až dne 1. 9. 2011, stalo se tak po uplynutí uvedené lhůty. Právní závěr krajského soudu o opožděnosti žaloby tak Nejvyšší správní soud shledal zákonným. Za tohoto stavu věci se již pochopitelně nemusel krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat meritem věci, tedy oprávněností žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Protože kasační stížnost důvodná nebyla, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než aby ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce coby stěžovatel nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o žalovaného, pak ten úspěch ve věci měl, ale ze soudního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. června 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu